

DUISTERHUYS

*Voor mijn mama,
die me deed geloven in mijn eigen fantasie.*

Tom Thys

Met illustraties van Leslie Saurus

DUISTERHUYS

Horizon

#HOOFDPUN

#TETRIS

#MISKETSTRAND

Hoofdstuk 1

Moussa staaarde naar het glas voor zich op de tafel en droomde weg in de bubbels. Telkens wanneer er eentje aan de oppervlakte kwam, spatte hij open. Het leek wel alsof ze elke keer stierven, maar er ook steeds nieuwe werden geboren. Het bruisende geluid deed hem denken aan de zee. Als hij zich ver genoeg over het glas boog, zou hij de minuscule druppeltjes op zijn gezicht kunnen voelen. Maar dat deed hij niet. Moussa had zijn stoel achterstevoren gezet en zat met zijn borstkas tegen de rugleuning, al was hangen een betere omschrijving. Zijn kin rustte op de tafel. En zo keek hij toe hoe de bruistablet op de bodem langzaam maar zeker oploste.

‘Hoe vaak heb ik je al gezegd dat het ongezond is om de hele dag naar zo’n telefoonscherm te kijken?’ Moussa’s mama griste het doosje met de pijnstillers van tafel en borg het weer op in de ladekast. Ze zuchtte. ‘Geen wonder dat je hoofdpijn hebt.’

Moussa kromp in elkaar. Haar stem sneed dwars door zijn schedel. Elk woord was als een klauw die zich in zijn hersenen haakte. Hij kneept zijn ogen half toe en hoopte dat ze zou ophouden met zeuren. Tevergeefs.

‘Toen ik zo oud was als jij, hadden we zulke spullen niet. Er was nog geen sprake van smartphones of YouTube. Wij lazen een boek of speelden buiten, in de frisse lucht.’

‘Ik haat lezen’, zei Moussa. ‘En trouwens, buitenspelen? Waar zou ik dat moeten doen? Tussen al die auto’s? Beton en glas, dat is alles wat we hier hebben. Er is zelfs geen grasveldje in de buurt om te voetballen.’

Zijn mama zuchtte. Ze zuchtte omdat ze wist dat hij gelijk had en ze er niets aan kon veranderen. Twee jaar geleden waren ze naar hier verhuisd. Twee jaar geleden had Moussa nog alles wat hij zich wensen kon: een vader, een huis bij het strand, een prachtig buurmeisje.

‘Vroeger was alles beter’, gromde hij. Nu woonden ze in een klein, versleten appartementje in een grimmige woontoren in de stad. Het was om depressief van te worden. Zelfs huisdieren waren niet toegelaten en Moussa wilde niets liever dan een katje om mee te spelen. Maar de huisbaas was genadeloos. Hij kwam regelmatig controleren en als je betrapt werd, had je het geweten. Hij had een keer gedreigd om de puppy van de onderburen in de stortkoker te smijten als ze hem niet onmiddellijk wegbrachten.

‘Als papa ons niet in de steek had gelaten, dan zaten we nu niet in dit krot.’

Moussa keek haar aan, boos en droevig tegelijk. Omdat ze die

blik niet kon verdragen, draaide ze zich om. Misschien waren haar ogen gesloten, misschien keek ze neer op de stad die zich veertien verdiepingen onder hen bevond. Eén grote, kleurloze mozaïek van Tetrisblokjes.

‘Zoiets mag je niet zeggen’, mompelde ze. Haar stem brak.

Moussa kon horen dat ze op het punt stond in huilen uit te barsten en had meteen spijt van wat hij gezegd had. Diep vanbinnen wist hij immers dat het niet eerlijk was om zo over zijn vader te denken. Maar zo voelde het wel. Zulke opmerkingen eindigden meestal in tranen bij zijn mama en een woede-uitbarsting bij hem. De laatste tijd begon hij er dan ook niet meer over. Tot nu dus.

Hij nam een theelepel uit de bestekla en roerde net zo lang in het glas tot de laatste restjes van de bruistablet opgelost waren. Het drankje was intussen troebel geworden, zoals wanneer je melk met water mengt. Moussa's kaken trokken weg bij de gedachte dat hij dat bittere spul naar binnen moest werken. Maar als hij van die vervelende hoofdpijn af wilde, zat er niets anders op. Want nu leek het alsof iemand tussen zijn oren een ballon opblies tot op het punt dat die zou knappen.

Vol afschuw zette hij het glas aan zijn lippen. Met zijn vrije hand kneep hij zijn neus toe. Moussa telde in zichzelf tot drie en begon te drinken. Meteen prikkelde de vieze smaak de achterkant van zijn tong. In één keer opdrinken, dacht hij, dan was hij er het snelst vanaf. Maar dat was makkelijker gezegd dan gedaan, want het glas was nog niet halfleeg of hij voelde zijn slokdarm al samentrekken. Hij stopte, hapte naar adem. Even vreesde hij dat hij zou moeten braken, maar het bleef bij een luide boer, wat hem gemor van zijn mama opleverde, ook al kon hij er niets aan doen.

De rest van het glas dronk hij in één keer leeg. Er trok een rilling door zijn lichaam, gevolgd door een oprisping. ‘Jakkies.’ Om

de poederresten weg te spoelen nam hij nog enkele teugen van de colafles. Het was al de derde dag op rij dat hij zo'n pil nam, maar het was duidelijk dat hij nooit aan die smaak zou wennen.

'Als je morgen nog hoofdpijn hebt, dan breng ik je naar de dokter.' Zijn mama draaide zich weer naar hem toe. Haar mascara was uitgelopen. De donkere lijntjes onder haar ogen liepen zigzaggend over haar wangen. 'Mous, heb je me gehoord?'

Hij knikte. 'Het spijt me mama, ik wilde je niet...'

'Sst, het is oké.' Ze legde haar hand op zijn voorhoofd en streek vervolgens door zijn krullen. 'Maar misschien moet je het vanavond eens zonder telefoon doen. Geef je hoofd wat rust. Begrepen?'

'Of ik nu de hele avond met jou naar soaps kijk of op mijn kamer YouTube filmpjes afspeel, dat is toch net hetzelfde?'

'We kunnen ook een gezelschapsspel spelen.'

'Gaat niet gebeuren, mams.'

'Of je kunt me helpen met een taart te bakken voor de buurman', probeerde ze nog, maar het klonk weinig overtuigend.

'Sinds wanneer bak jij taart?'

Ze trok haar wenkbrauwen op. 'Sinds vandaag.'

'En dan nog voor meneer Schlimazlnik, een ouwe vent die naar beschimmelde kaas ruikt.'

'Mous, let op je woorden.' Ze probeerde boos te kijken, maar twee tellen later proestte ze het uit. 'Je hebt eigenlijk wel gelijk', gaf ze toe. 'Al dacht ik eerder aan zure melk. Maar het is een lieve, eenzame man, dus die taart bak ik sowieso, of je nu helpt of niet.'

'Wat jij wilt.' Moussa graaide zijn telefoon van de kast. Hij checkte alle onbeantwoorde berichtjes. Hij had een groepje met enkele klasgenoten en daar circuleerde een hilarische meme van meneer Holslag. Jochem had stiekem een foto van hem genomen toen hij woedend uit het toilet kwam nadat enkele leerlingen

vochtige toiletpapierpropjes over het hokje hadden gegooid. Zijn gezicht was rood, er stonden speekselbelletjes in zijn mondhoe-ken en zijn ogen spuwden vuur. En op die foto had Jochem een tekst geplakt:

De volgende die mij nog durft te storen tijdens het kakken,
mag een volledige wc-rol vol strafwerk schrijven!

Moussa barstte in lachen uit. Hij scrolde door het groepsgesprek en werd somber van de berichten.

Jochem

Wij hebben gisteren een boomhut gemaakt en er afgelopen nacht in geslapen. VET! Maar euh, niet geschikt voor sukkels met hoogtevrees ;-).

Dragan

Djeezes, die Spaanse chica's zijn BLOEDMOOI!
Als ik achttien ben, verhuis ik naar Mallorca, haha.

Robin

Eiffeltoren beklommen: check.
Waanzinnig uitzicht.

Terwijl Moussa alleen thuiszat, waren zijn klasgenoten allemaal leuke dingen gaan doen tijdens de herfstvakantie: op kamp met de scouts of zonnebaden in Spanje. Helaas had zijn mama geen geld voor zulke uitstapjes. Waarom was het leven zo oneerlijk? Gelukkig voelde hij zich langzaam licht worden in zijn hoofd. De pijnstillers begon te werken. Eindelijk.

VERLAT ENGEBOUWEN

HARTVERZAKKING

POLAROID

Hoofdstuk 2

Zijn kamer was nog donkerder dan de ziel van Satan.

Zwart.

Zo zwart dat hij dacht dat zijn telefoonscherm uitgevallen was. Moussa had zich teruggetrokken op zijn kamer omdat zijn mama hem hier niet lastigviel. Hier kon hij ongestoord doen wat hij wilde. Al sinds de ballon in zijn hoofd was leeggelopen, was hij YouTube filmpjes van *urban explorers* aan het bekijken. Uren en uren. Hij had de zon niet eens zien ondergaan en nu was het al diep in de nacht. Bijna ochtend.

Hij beet op zijn lip. Die filmpjes vond hij echt kicken. Coole kerels die inbreken in verlaten fabrieken en ziekenhuizen en alles filmen. Je zou kunnen zeggen dat hij eraan verslaafd was. Hij droomde ervan om het zelf ook een keer te doen. Maar ja, waar vind je zulke gebouwen?

Het filmpje dat hij nu keek, deed zijn hart op volle toeren slaan. Het had iets bovennatuurlijks, alsof hij naar een spannende Netflixserie keek. Hij had het gevoel dat er elk moment iets engs kon gebeuren.

Nog steeds was het scherm zwart. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en probeerde iets in de duisternis te onderscheiden. Tevergeefs. Voor zijn slaapkamerraam zat een kraai. Maar hij was zich er nauwelijks van bewust, het filmpje eiste al zijn aandacht op. Opeens, net toen de kraai even met zijn vleugels klapperde,

gebeurde er iets in het beeld. De camera maakte schokkende bewegingen en voor de lens verscheen een bleke schim.

Moussa kreeg bijna een hartverzakking.

Hij dacht dat hij een geest gezien had. Zoiets werd wel vaker gedaan: een filmpje dat heftig bewerkt was om de sfeer te bevorderen. Onheilspellende geluidseffecten of een filter die de indruk wekte dat het om ouderwetse beelden ging. Dat soort dingen.

Of een geest... Tja, waarom niet? Alles om het maar spookachtig te maken. En vervolgens begon je spontaan te lachen van opluchting, om de schrik uit je lijf te bannen. Sommige van die urban explorers waren heel handig met technologie, heel creatief.

Maar dit was duidelijk anders.

Moussa vergat zelfs te ademen.

Het was een meisje. Ze keek recht in de lens zodat het leek alsof ze hem kon zien. Hij voelde zich betrappt. Even dacht hij haar te herkennen, maar als dat al zo was, dan wist hij niet van waar. Zijn hersenen blokkeerden.

De helft van zijn telefoonscherm vulde zich met de wijd opengesperde O van haar mond. Op hetzelfde moment galmde haar stem door zijn luidsprekertje. Schel en kwetsbaar. Hysterisch. Zijn eerste reactie was om het geluid te dempen, bang dat zijn mama het zou horen, maar dat was buiten zijn trillende vingers gerekend. Bijna glipte de telefoon uit zijn handen. Haar gekrijsgreep hem naar de keel en hij huiverde. Hij huiverde alsof er ijsdruppels op al zijn ruggenwervels vielen.

Om het ongemak van zich af te schudden keek Moussa weg van zijn telefoon. Nu pas werd hij zich bewust van wat er aan zijn slaapkamerraam gebeurde. De regen trommelde zachtjes tegen het glas. Maar dat stelde hem niet bepaald gerust. Er was een tweede kraai op de vensterbank komen zitten. Ze begonnen met elkaar te bekvechten en maakten dreigende geluiden. Hun silhouetten in het maanlicht leken afkomstig uit een horrorfilm.

Gelukkig had zijn mama niets gehoord, anders was ze ongewijfeld komen kijken wat er aan de hand was.

Een zacht gesnik lokte zijn aandacht weer naar het schermpje.

Moussa was zo nerveus dat hij zonder om te kijken een kauwgom van zijn nachttafeltje graaide en er driftig op begon te kauwen.

‘Help me’, fluisterde het meisje tussen het snikken door. Er rolden tranen over haar wangen, haar mondhoeven stonden scheef van angst.

Uit de positie en het schokken van de camera leidde Moussa af dat ze zichzelf filmde. Dat ze alleen was. Alleen in dat grote huis. Ergens buiten beeld scheen de maan naar binnen, haar gezicht baadde in een bleke gloed en alles daaromheen was donker. Zo donker dat haar haren opgingen in de omgeving.

In de minuut die daarop volgde jammerde en snikte ze, smeekte ze om hulp als een krankzinnige en hijgde ze als iemand die net een marathon gelopen had.

Moussa kreeg het er tegelijkertijd ijskoud en snikheet van. Hij overwoog om zijn telefoon uit te zetten... Maar iets belette dat: het idee dat ze rechtstreeks tot hem sprak. Alleen tot hem en niemand anders.

‘Waarom reageer je niet?’ zei ze opeens. Haar blik verankerde zich in de zijne.

Hij dacht dat het een truc was. Toch antwoordde hij, terwijl hij met zijn duim naar zichzelf wees. ‘Bedoel je mij?’

Ze knikte. ‘Ja, jij.’

Moussa was echter nog niet overtuigd. Hij wilde iets zeggen, maar stotterde en de kauwgom viel uit zijn mond.

Daar moest het meisje om grinniken, wat nogal eigenaardig klonk gezien haar situatie. ‘Niet praten terwijl je eet’, zei ze met een knipoog. Het beeld bleef even hangen. Het splitste zich in

wazige blokjes, net zoals wanneer een YouTubefilmpje blijft hangen bij een zwakke verbinding. Onmiddellijk daarna verscheen weer het bleke gezicht met diezelfde angstige grimas.

Moussa was sprakeloos. Nu wist hij zeker dat ze hem zag. Ze hadden contact, ook al begreep hij niet hoe dat kon. Zijn stem stokte in zijn keel en in zijn hoofd struikelden de gedachten over elkaar. Pas wanneer ze opnieuw aandrong dat hij haar moest helpen, kreeg hij zijn stembanden weer aan de praat. Heel zacht en bijna breekbaar vroeg hij: ‘Wat wil je dat ik doe?’

Haar instructies kwamen er haperend uit.

‘Ik ### niet slapen. Ik lag in bed, staarde naar het ###, zat te piekeren en, en, en...’

Er zat ruis op de verbinding. Enkele woorden vielen weg, andere klonken blikkerig.

‘### moet ik toch in slaap ### en het volgende ### ik wakker in dit huis.’

‘En toen?’

‘Ik-ik-ik weet niet. Het huis ### me in de greep. Kan niet ontsnappen. ### doolhof. De muren, de gangen, ze sluiten me in.’

Het beeld viel even weg. Moussa vreesde dat haar batterij het begeven had, maar daar was ze opeens weer.

‘Hoe ### ik ook zoek, ### kan de uitgang niet vinden.’

Het klonk heel vaag en warrig. Moussa probeerde de woorden te verbinden tot een verhaal.

‘Allemaal kamers, allemaal deuren. Ik-ik... ### alsof ik ### in het huis verdwijnt. ### me heeft ingeslikt. Ik bedoel, ik weet dat het niet kan, maar toch is het zo.’

Hoe onwaarschijnlijk dit allemaal ook klonk, één ding was glashelder: de wanhoop in haar stem.

‘En toen kwam jij’, zei ze hoopvol.

Moussa snapte er geen snars van. Wat moest hij hiermee? Was het een grap? Waarschijnlijk wel, maar wat als het dat niet was? Dan kon hij haar toch niet aan haar lot overlaten? De locatie van het huis, daar draaide het nu om. Als hij die had, kon hij haar gaan zoeken.

‘Maar ik heb geen idee waar je bent.’ Hij zei het zacht en onvast en het klonk bijna als een verontschuldiging.

Ze stak haar vinger naar hem uit.

Waarom wijst ze naar mij? Hij fronste zijn wenkbrauwen. ‘Wat?’ *Nee, ze wijst naar iets anders.*

Ze bracht haar telefoon naar zich toe. Haar lippen vulden het volledige scherm en ze begon te fluisteren. ‘Achter je.’

Moussa rilde. Haar stem klonk als de wind in een kaal en donker bos, als de laatste adem van een stervend dier. Hij keek over zijn schouder.

Toen hij de foto aan de muur zag, snapte hij het meteen. Hij had het kiekje gemaakt met de polaroidcamera die hij voor zijn twaalfde verjaardag had gekregen. Een geweldige uitvinding, zo’n toestel waar de foto’s meteen uit rollen. Zijn allereerste foto was een test om te zien of de filmcassette er wel juist in stak. Er stond een huis op afgebeeld, scheef en onscherp en daardoor onheilspellend. Intussen hing die foto al een hele poos aan de muur van zijn slaapkamer. Het plaatje was niet groter dan zijn hand, maar het huis wekte wel de illusie van ontzagwekkende dimensies. Misschien had het te maken met de hoek waaruit de foto genomen was. Of er was iets misgegaan tijdens het ontwikkelen. Hoe dan ook, het bracht hem in de war. Het spookte nog steeds rond in zijn dromen, ook al had hij het huis maar één keer gezien.

Hij maakte de duimspijker los en haalde de foto van de muur. Terwijl hij zich de exacte locatie van het huis probeerde te herin-

neren, legde hij een nieuwe kauwgom op zijn tong. Zwijgend richtte hij zich weer tot het meisje.

‘Kom je?’ vroeg ze.

En toen werd het scherm zwart.